

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№14 (126)

Наша ГРОМАДА

П'ЯТНИЦЯ,
10 липня '20

Прем'єр: підвищувати податок на землю передчасно

Нардепи від «Слуги народу» та групи «Довіра» запропонували запровадити податок в розмірі близько 1500 грн (п'ять відсотків від нормативної оцінки землі, за розрахунками авторів законопроекту) – незалежно від доходу. Для пересічного одноосібника з його чотирма гектарами це означатиме податок в розмірі 6000 грн. Відповідний законопроект уже отримав «зелене світло» від податкового комітету парламенту. Цю ініціативу підтримує і великий агробізнес. У той же час прем'єр Денис Шмигаль назвав передчасною ідею про збільшення податку на гектар землі для пересічних власників землі. Про це він сказав під час засідання уряду.

«Хотів повідомити нашу позицію з приводу законопроекту №3131 про збільшення податків на гектар землі. Ця ідея на сьогоднішній день, я вважаю, передчасна – в умовах кризи, в умовах, коли фермери просять підтримки від держави, збільшувати орендну плату не зовсім коректно. Ми через профільне міністерство і профільний комітет будемо просити донести цю думку до парламентаріїв, щоб вони таке рішення під час кризи та під час складнощів з роботою в агросфері передчасно не приймали», – підкреслив Шмигаль.

Для кого безкоштовні

Міністр охорони здоров'я Максим Степанов під час брифінгу 8 липня розповів, для кого мають проводити безкоштовне тестування на COVID-19. У переліку є люди, в яких виявили ознаки коронавірусної хвороби, а також: люди, які перебували в контакті з хворою особою, в якій вже підтвердили діагноз COVID-19; ті, хто

потребує планової госпіталізації для проведення операцій або з інших причин, які визначені правилами МОЗ; медичні працівники, які працюють з хворими на COVID-19 (тестуються раз на 14 днів); працівники Нацполіції і Нацгвардії, які безпосередньо контактують з великою кількістю людей (тестуються раз на 30 днів).

Навчання в школах зазнає змін

Такої думки головний санітарний лікар України Віктор Ляшко. За його словами, 1 вересня діти можуть піти в школу, але навчальний процес буде змінено. Зокрема, зменшиться одночасне перебування дітей в класах, а для цього школи працюватимуть

у дві зміни. Крім того, частина дисциплін вивчатиметься дистанційно (наприклад, історія). Не виключає Ляшко й найгірший варіант – дистанційне навчання, як було цьогорічної весни. Все залежатиме від епідемічної ситуації, яку ніхто не може сьогодні спрогнозувати.

Кримінальну відповідальність скасували

Раніше ЗМІ повідомляли, що першого липня набирає чинності закон, згідно з яким керування транспортним засобом у стані алкогольного, наркотичного або іншого сп'яніння вважатиметься кримінальним проступком.

Проте у червні Верховна Рада прийняла Закон № 720-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спро-

щення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень», згідно з яким встановлену кримінальну відповідальність за вчинення названого вище діяння скасовано і залишено адміністративну відповідальність.

Ці зміни вступили в дію в день опублікування його в газеті «Голос України» – 3 липня.

Увага: шахраї в соцмережах!

Викрито 25-річну жительку нашої області, яка, користуючись тим, що чимало товарів сьогодні купується в інтернеті, торгувала неіснуючим одягом. Створивши сторінки у соцмережі, вона вимагала повної оплати за обрану річ, а отримавши гроші, блокувала покупців. За попередніми дани-

ми, жінка ошукала більше 80 людей на понад 170 тисяч гривень. Під час обшуку її помешкання поліція вилучила комп'ютер, телефони, сім-карти, платіжні карти та понад 25 тисяч гривень. Жінці вже оголошено про підозру в шахрайстві. Триває встановлення усіх потерпілих осіб.

Зросли аліменти

1 липня в Україні змінився розмір аліментів через збільшення прожиткового мінімуму. Як повідомила прес-служба Міністерства юстиції, для дітей віком до 6 років прожитковий мінімум відтепер становить 1859 грн, а для дітей віком від 6 до 18 років – 2318 грн. Отже, мінімальний гарантований розмір аліментів становитиме: для малечі до 6 років – 929,5 грн, а для дітей віком від 6 до 18 років – 1159 грн. У міністерстві зазначили, що ці показники слід враховувати, якщо із зарплати працівників потрібно утримувати аліменти не у твердій грошовій сумі, а в прив'язці до прожиткового мінімуму на дитину відповідного віку.

«Стягувачам варто знати, що процес зміни грошових надходжень відбувається автоматично, без звернень до органів державної виконавчої служби», – додали у Мін'юсті.

Спасибі, односельці!

Дякую односельцям **Маргариті Василівні Панфіловій, Світлані Олександрівні Мисько, Тетяні Павліні Коханенко**, які підтримали мене в складний час – доглядали за моєю дочкою, інвалідом з дитинства, поки я перебувала в лікарні.

Бажаю їм доброго здоров'я, удачі, всього найкращого. Нехай на їхньому шляху зустрічаються люди такі ж щирі і надійні, як вони.

Віталія Марченко, Обознівка

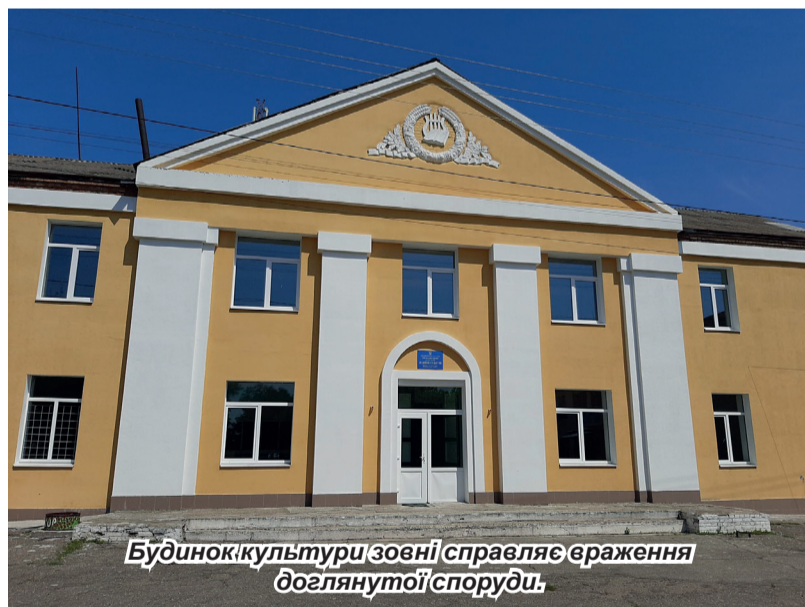
В очікуванні «вказівки зверху»

«За сім років вдалося зробити немало». Такого висновку про тривале перебування Сергія Кучера на посаді грузьківського сільського голови дійшов журналіст однієї поважної обласної газети, побувавши позаторік в Грузькому та поспілкувавшись із згаданим вже Сергієм Петровичем.

Аби не бути голосливим, мій колега перелічив усі поліпшення в селі, названі йому Кучером: Грузьке обзавелося власними гербом і прапором, зовнішні стіни будинку культури пофарбовано в прийнятний жовтий колір, для самодіяльних артистів придбано костюми й музичну апаратуру («Без культури – ніяк», – наголосив Кучер), відремонтовано приміщення амбулаторії.

Облуплені шкільні двері псують вигляд школи.

Будинок культури зовні справляє враження доглянутої споруди.

Недавно я дізнався, що не надто великий перелік грузьківських «покращень» розширився – сільрада профінансувала довгоочікуваний ремонт місцевої школи, тим самим виявивши батьківську турботу про підростаюче покоління.

Аби вивідати всі деталі цього піклування, я поїхав у Грузьке і звернувся в сільраду. І – на тобі! – там мені повідомили, що сільський голова перебуває у відпустці. «Хіба не втомився, повсякчас дбаючи про народ!» – подумав я і запитав, чи можу побачити секретаря ради. Мені сказали, що секретар поїхав «у район», на роботі буде наступного дня.

Закінчення на стор. 2

Обстежилися в мобільному рентгенкабінеті

Пройти флюорографічне обстеження пропонувалося наприкінці минулого місяця жителям сіл Катеринівської ОТГ. І чимало з них відгукнулося на цю пропозицію, прийшовши у визначені дні в місті в Обознівці, Олександрівці й Володимирівці, де зупинявся пересувний кабінет рентгендіагностики. Хоча, за словами сімейного лікаря Катеринівської амбулаторії Надії Пархоменко, були сподівання на більшу кількість бажаючих обстежитися.

Організувало цей захід КНП «Центр первинної медико-санітарної допомоги Кропивницького району», замовивши пересувний рентгенкабінет в протитуберкульозному диспансері. Катеринівська сільська рада подбала про перевезення

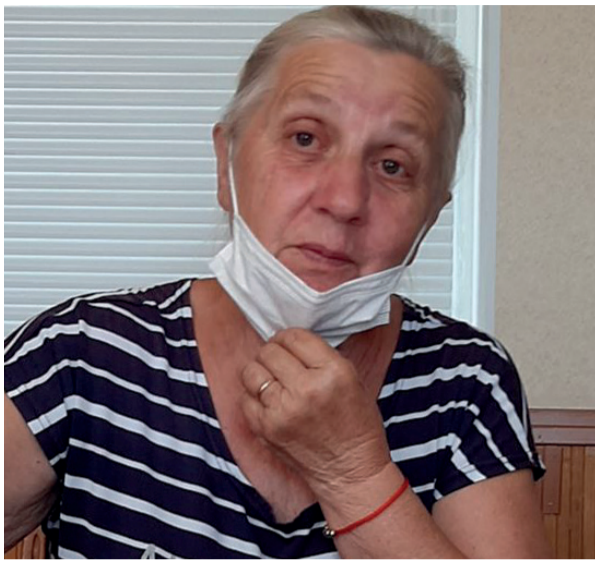

людей автобусом до місць, де працював пересувний кабінет рентгендіагностики.

Дільничний офіцер ОТГ Юрій

Береговий не тільки стежив за порядком, а й сам на службовому авто привіз декого до пересувного кабінету.

Що сниться бухгалтерові

Ізмаїл, на курси радистів. Проживала в тітці і дядька. Дядько працював у пароплавстві. Я теж мала намір влаштуватися там. Думала, побуваю за кордоном, ми ж й іноземні мови вчили на радистських курсах. Та в першому ж рейсі по Дунаї виявилось, що робота на судні – не для мене. Так нудило! Морська хвороба.

– А як довелося в ліснлянському радгоспі? – продовжив допитуватися я. – Чув, було потужне господарство.

– Так. Радгосп був відгодівельний, тобто молока ми не випускали, тільки м'ясо. За рік свиней тисяч з тридцять вирощували. Я була бухгалтером з тваринництва. Вела облік поголів'я, нараховувала зарплату свинаркам, скотарям. Радгосп входив в обласне об'єднання м'ясної промисловості, наше начальство в Кіровограді сиділо. Йому й звіти подавали, воно й перевіряло нас. Перед кожним Новим роком я брала документацію додому, щоб скласти звіт. Ніч сидиш над ним, бо до десятої години першого числа треба подати в Кіровоград.

– Коли ж легше було бухгалтеру – тоді чи тепер?

– Раніш. Ми тоді тільки в м'ясооб'єднання і в податкову звіти подавали. А тепер тих установ багато. Хоча нині – комп'ютери, а раніше обходилися калькулятором чи й рахівницею.

– Не забули ще, як рахівницею користуватися? – Чому ж забула? А був час, коли користувалися арифмометрами. Тріщать вони, аж голова болить. Рахівниця – краща.

– Часом не збереглися у вас арифмометри? – запитав я з надією побачити диво обчислювальної техніки минулого століття.

– Ой, ні. Повикидали.

– Розкажіть, Світлано Онисимівно, про колектив, в якому працюєте тепер.

– Нас троє. Головний бухгалтер – Настя (Світлана Малявіна має на увазі Анастасію Острову – В.К.), вона – на податках, це – найскладніше. Ще є Света Власова. Живемо дружно.

Завершуючи розмову, я запитав у Світлани Онисимівни, що сниться бухгалтерові.

– Коржі з маком, – пожартувала вона. І додала уже серйозно: – Коли не сходяться цифри – буває, присниться, де вкралася помилка. Про що людина думає, те й сниться.

Віктор КРУПСЬКИЙ

P.S. Редакція «Нашої громади» вітає з професійним святом Катерину Іванівну Кучеренко, Жанну Геннадіївну Ластовку, Світлану Іванівну Степанову з АТ «Кіровоградське рудоуправління», Людмилу Анастоліївну Макееву з ДП «Мінерал», а також всіх бухгалтерів, які працюють і мешкають на території Катеринівської ОТГ. Бажаємо усім доброго здоров'я, щастя, достатку, задоволення від роботи.

«Мені тут подобається»

Як уже повідомлялося, віднедавна Володимирівська амбулаторія – із сімейним лікарем. Це – Ірина Пенкіна, вона обслуговує жителів Володимирівки, Миронівки, Олександрівки, Лісного, Могутнього та Аврамівки.

Минулого тижня з Іриною Вікторівною познайомився кореспондент «Нашої громади». Ось що вона розповіла про себе. Закінчила 1985 року Одеський медінститут. Працювала в Кіровограді ендокринологом, сімейним лікарем.

– Робота сімейного лікаря – цікава, – запевнила. – Щоправда, коли в селищі Новому працювала,

на проїзд, мені відшкодовують. Все нормально. Мені тут подобається. Село гарне, люди – теж.

Далі Ірина Пенкіна розповіла про найпоширеніші у Володимирівці недуги:

– Це остеохондрози, варикозна хвороба ніг, цукровий діабет. Трапляються люди, які, наслуховавшись реклами, начитавшись статей в інтернеті, самі собі ставлять діагнози. Нещодавно оглядала жінку, яка дуже зтягнула зі зверненням до лікаря. Я поставила попередній діагноз, і він підтвердився у лікарні, куди направила пацієнтку. Її вже прооперовано.

довелося багато походити пішки. Це й від собак відбивалася, бо приватний сектор же. А тут, у Володимирівці, – машину дали.

Чи не тяжко добиратися у Володимирівку на роботу? Це запитання Ірині Пенкіній здалося дивним.

– Добираюся громадським транспортом, мені до цього не звикати, – сказала. – Гроші, які трачу

Також лікарка попросила нагадати через газету жителям Володимирівки, Миронівки, Олександрівки, Лісного, Могутнього та Аврамівки, що вони можуть укласти з нею декларації.

Номер телефону Ірини Пенкіної – **098 334 29 14**.

Віктор ІВАНЕНКО

На знімку: лікарка Пенкіна за роботою.

В очікуванні «вказівки зверху»

Закінчення. Початок на стор. 1.

Я наважився потурбувати законний відпочинок сільського голови – зателефонував йому. Безрезультатно. Тому пішов у школу, де застав директорку Людмилу Будулатій.

Те, що вона розповіла, охолодило моє бажання написати оду про грузьківське начальство.

– Нинішнього року я звернулася в сільську раду з проханням виділити із сільського бюджету 300 тисяч гривень на потреби школи – на меблі, на комп'ютери, на поточний ремонт приміщення, – повідала Людмила Будулатій. – Депутати виділили всього-на-всього 20 тисяч. Відтоді місяць пройшов, а ці нещасні гроші досі не переказано за призначенням. Сьогодні питаю в бухгалтера сільради: коли перерахуєте? Бухгалтер каже, що все зробила в межах своєї компетенції і чекає вказівки зверху. Тобто від Кучера. А Кучер пішов у відпустку. І вказівки не дав.

– Приміщення школи потребує ремонту, – продовжила Людмила Будулатій. – Вхідні двері облупилися, відмостка і фундамент сипляться, ними мають зайнятися спеціалісти-будівельники, а не

наші прибиральниці. У харчоблоці підлога – жаклива, до нас із цього приводу й санстанція зверталася з приписом. Відколи школу збудовано, меблі майже не мінялися. Потрібні нові комп'ютери. Три роки тому сільська рада придбала нам десять ноутбуків, якби не вони, не мали б на чому працювати. Бо п'ять комп'ютерів, придбаних державою 2006 року, застаріли фізично і морально.

– Але ж ваша школа – поки що районний заклад, про нього й має дбати в першу чергу районна рада, – зауважив я Людмилі Будулатій.

– Так мені кажуть і в сільській раді, – від-

Вхід у шкільний підвал потребує ремонту.

Фундаментом мають зайнятися спеціалісти-будівельники.

повіла та. – А я питаю: а на чиєму балансі наші діти? Вважаю, сільська рада може виділяти більше коштів на підтримку школи. Цьогорічний сільський бюджет становить понад шість мільйонів гривень, триста тисяч з нього на потреби школи можна було б виділити. Кажуть, багато хоч. А я не для себе – для школи, для дітей.

Згадали ми в розмові й деякі поліпшення, зроблені в селі останніми роками. Наприклад, про ремонт частини дороги на вулиці Мухамедієва Людмила Будулатій висловила схвально, а про утеплення та фарбування «в прийнятний жовтий колір» будинку культури – дуже критично.

– У будинку культури дах тече, приміщення не опалюється, а його утеплили. Навіщо? Хто в тому будинку культури? Справжній хазяїн подбав би про школу, утеплив би її приміщення, бо тут – діти, – сказала директорка школи.

– Ми в Грузькому теж можемо створити такі умови проживання і запровадити такі порядки, як у Катеринівці, – переконала Людмила Будулатій. – Найперше, що треба зробити в Грузькому, – організувати збирання й вивезення сміття. У Катеринівці це давно налагодили, грошей з людей не беруть. Має Катеринівська ОТГ й асенаційну машину, асенаційні послуги в них безплатні. А в нас почистити шкільну зливну яму – це проблема. Ще хочу, щоб і в нас всі вулиці освітлювалися, як у Катеринівці. І щоб наші учні навчалися в таких же умовах, як школярі в Катеринівській ОТГ.

Прощаючись з Людмилією Будулатій, побажав їй, щоб головні проблеми школи й села розв'язалися якомога швидше. Насамперед – дочекатися того світлого дня, коли бухгалтер Грузьківської сільради отримає «вказівку зверху» про переказ бюджетних коштів на потреби місцевої школи.

Віктор КРУПСЬКИЙ

А тим часом...

Про труднощі, які виникли в Грузьківській сільській раді з виконанням власного ж рішення, дізналися в адміністрації АТ «Кіровоградське рудоуправління». Керівництво компанії виділило 30 тисяч гривень на матеріали для ремонту грузьківської школи.

Григорій Дубовий: Працював, як проклятий: з весни й до осені – в полі, зимомою – на фермі

Осикувате – одне з тих сіл, яким судився поступовий занепад. Немає тут ні школи, ні дитсадка, ні роботи. Та й корінних осикуватців залишилося не багато – більше приїжджих та дачників.

– А колись тут було аж два колгоспи, – каже Григорій Миколайович Дубовий, до якого я завітав у гості. – Якщо мені пам'ять не змінє, один називався імені Орджонікідзе, а другий – "Переможець". Поїдеш у поле – всюди люди працюють, прийдеш на ферму – і там їх повно. Не те, що нині.

Він місцевий. Тут народився, тут весь час і живе, тож можна вважати його знахідкою для газети.

– А яким було Осикувате в ті часи? – запитую.

Григорій Миколайович якусь мить думає, а потім каже: – Дуже дружним було.

На підтвердження своєї думки розповідає, як будувалися.

– Збирається хтось в суботу чи неділю саман робити – майже все село приходить. Комусь треба хату мазати – таж сама картина. Робили весело й швидко.

Він так впевнено про це розповідає, бо, виявляється, змалечку брав участь в тих толоках. А виною була... любов до коней! Батько його працював у колгоспі їздовим, а старший брат Анатолій колгоспних коней пас, то Гриша не визнавав техніки, якою захоплювалися ровесники, – йому аби на конях їздити. Ось і просився, коли робили заміс, посидіти на них верхи. А згодом ввійшло в звичку, що на замісах кіннями керує Гриша.

– Щитай, майже всьому селу я глинув мисив, – додає. – І коли мої батьки будувалися, то чоловік двісті зійшлося. За час і хату помазали. Мати навіть не встигла обід приготувати. І ніхто нікому ні копійки не платив.

– А ось у сусідній Олексіївці такого не було, – підключається до розмови дружина Григорія Миколайовича Любов Олександрівна. – То осикуватців часто просили їхати туди саман робити чи хату мазати.

Трудився Григорій Миколайович з дитинства. Було йому років дванадцять – тринадцять, коли влітку кінями возив воду й обіди механізаторам. Після восьмого класу пішов учитися на тракториста – механізація все-таки була перспективнішою.

– Через три місяці видавали нам посвідчення, а мені ще шістнадцять не виповнилося, – продовжує Григорій Миколайович, – то довелося рік собі приписати. Не повірили, попросили метрику принести. Приніс. Е, кажуть, рано тобі посвідчення тракториста видавати, прийдеш через рік. Але в колгоспі мені все одно трактора дали. І воду возив, і орав. Коли на «Білорусі» працював, напарницею в мене була Оля Нихальченко, потім її на пташник забрали корми возити. Після армії мені нового ЮМЗ дали.

Цікавлюся, як Дубові познайомилися, хто першим на кого звернув увагу. Як і слід було чекати, це краще запам'яталося Любові Олександрівні.

– Ой, як це було! – сміється. – На обжинках познайомилися. Я тоді столовою в олексіївському колгоспі завідувала. Ну й коли осикуватський колгосп приєднали до нашого, то й обжинки ра-

зом проводили. Гриша запросив мене до танцю раз, потім другий. Я й не здогадувалася, що він собі намислив. І ось якогось вечора прибігає до мене в столову баба Рая, в якої я квартирувала, й кличе додому. Кажу: «Та я ж ще посуду не помила». А вона: «Я тобі потім допоможу, пішли». «А що там сталося?» – запитую.

«Та, – відповідає, – потрібна твоя допомога». «Ну, – кажу, – якщо треба моя допомога, то я зараз прибіжу». Прибігла. Сидять «свати» – він, – киває на чоловіка, – мати його і дід Толя. Питаю, що сталося. «Та ось приїхали за тобою», – каже баба Рая. І я здогадалася. Гриша мав би про це мені сам казати, та він тоді був не дуже говіркий, сидів і мовчав. А мати його: «Гайда до нас. Він добрий, він тебе любить». Пізніше вона мені призналася, чому приїхала просити мене вийти за Гришу – він сказав їй, що я дуже йому подобаюся. Вона йому: «Ну, якщо дуже подобається, то треба сватати». Дали мені день на роздуми, а потім забрали до себе для bliшнього знайомства. Приїздимо, а там уже стіл накритий. Довго говорили, батьки його сподобалися, він само собою, і я залишилася. Так і по цей день.

– Не жалкуєте? – цікавлюся.

– Та чому ж би я мала жалкувати, коли він і уважний був, і

роботи ніколи не цурався?

Може скластися враження, що Григорію Миколайовичу бракувало тоді сміливості й упевненості в собі. Але на те була причина – шість років ходив удівцем.

– Маленька дочка його, Аллочка, все запитувала, коли він їй маму купить, – згадує Любов Олександрівна, – і тут я з'являюся. Вона для мене як рідна була. Виростили її, виховали і заміж віддали. Тепер ми вже з Гришею – прабаба й прадід. Маємо й спільну дитину – сина Віктора. Живе в місті, а тут земельні паї орендує.

У вісімдесяті роки Григорій Миколайович був одним з найкращих комбайнерів Кіровоградського району. Два роки поспіль перше місце по намолотах зерна посідав. І тоді йому надали право на позачергове придбання «Жигулів» – найкращого радянського автомобіля.

– Як дізнався тодішній перший секретар райкому партії Кондратенко, таку бучу здійняв, – розповідає Григорій Миколайович. – Накинувся на голову колгоспу Яцканича, а той йому: «А що я зроблю, коли він найбільше намолотив?»

– І чому ж це ваша кандидатура не сподобалася тодішньому керівнику району?

– Він хотів, щоб «Жигулі» дісталися комбайнеру-орденоносцю, а я не мав ні ордену, ні медалі.

– Хоч поки працював, його портрет висів і на колгоспній, і на районній дошках пошани, – додає дружина.

– Але ж вам такі продали «Жигулі»? – запитую Григорія Миколайовича.

– Де там! – відповідає. – Підсунули «Москвича». Сказали, щоб негайно гроші в райспоживспілку віз, а то і його комусь віддадуть.

Любов Олександрівна, яка, без сумніву, пишається своїм трудолюбивим чоловіком, повідомляє ще таку деталь про нього. Коли він втратив ліву руку, йому було всього сорок два роки, а трудовий його стаж становив уже двадцять шість років.

– То вам же, може, хорошу пенсію нарахували за роботу з отрутохімікатами? – запитую.

– Пенсію то хорошу нарахували, – відповідає Григорій Миколайович, – чотири з половиною тисяч гривень. Треба було тільки довідку принести. Звернувся до фермера, бо колгоспу вже не було, а він і каже: «При мені ви з ядами не працювали». Його тоді ще й на світі не було. Образився я, грюкнув дверима та й пішов. Дали мені маленьку пенсію. Так і живу. А працював, як проклятий: з весни й до осені – в полі, взимку – на фермі.

Ще на початку нашої розмови звернув увагу, що над двором кружляють голуби. Їх чимало й різних порід.

– Голуби – це моє хобі, – пояснює Григорій Миколайович. – З дитинства їх тримаю. Було і по двісті голів, і по триста. Як піднімуться стовпом (це, коли перші голуби вже біля хмар, а останні – ще над землею. – Авт.) – любуєшся ними й налюбуватися не годен. А ще моїм хобі були кролі. Я і в армії їх розводив, коли нас на навчання відправляли. Кліток нароби, ну й частенько хлопців кролятиною пригощав, бо я ще й кулінарні задатки мав. А одного разу начальник штабу як дізнався, що я кроля забив без його дозволу, трохи на гауптвахту не відправив. Я тоді взяв та й випустив кролів на волю, а клітки порозбивав.

На прощання Дубові пригостили мене холодним і дуже смачним квасом. З'ясувалося, самі

плялося, за день разів три отак пересідав. Ну й платили, звичайно, не погано – і п'ятсот, і шістсот, і більше рублів.

– А що ж з рукою сталося? – наважуюся запитати.

– Що сталося, – каже Григорій Миколайович. – Підважили хлопці «Москвича» ломом, щоб можна було коробку зміни передач зняти, й не втримали. Самі відскочили, а я не встиг.

– Сім років рана не заживала, – згадує Любов Олександрівна.

Григорій Миколайович уточнює: через «хімію».

– Я років десять то аміак вносив, то посіви ядами бризкав, а захисту ж ніякого не було – ні респіраторів, ні спецкостюмів. Ну й відбілося це на здоров'ї. Довго ніг по пояс не відчував – приклад гаряче, холодне – мені байдуже. З руками була проблема – пухли, аж у лікарні доводилося лежати.

роблять. Прошу поділитися рецептом квасу з читачами «Нашої громади». Любов Олександрівна охоче це робить. Диктує:

– Треба закип'ятити три літри води, додати півлітрову баночку підсмаженого цукру, розмішати і вилити все у каструлю із сімома літрами води. Потім додати столову ложку з горою сухих дріжджів і стільки ж – лимонної кислоти. Перемішати і залишити в теплому місці бродити години півтори – дві; процідити, розлити в пляшки і поставити в холодильник.

Дякую господарям і виходжу на вулицю, а там – спека неймовірна. Та мені не страшно, в мене є пляшка квасу від Дубових...

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

На знімках: Григорій і Любов Дубові; таким Григорій повернувся з армії; Любов Олександрівна з дочкою Аллою.

Прощавай, дитсадок!

В дитсадочку нашім свято,
сміху, радості багато.
Випускний сьогодні в нас,
розстається вже час.

Тут ми гралися, зростали,
самостійними тут стали,
і за це усім охоче
ми подякувати хочем.

На знімку: цьогорічні випускники Катеринівського дошкільного навчального закладу.

Наші – на другому місці

Відбувся III районний фестиваль-конкурс «Голос Кропивницького району – діти». Він проходив дистанційно. Серед учасників віком 13 – 17 років друге місце посів вокальний колектив у складі Валерії Хоровець та Кіри Коваль з Катеринівського будинку культури. До конкурсу їх підготувала Тетяна Коханенко.

На розсуд професіоналів

Центр культури та туризму Катеринівської сільської ради провів фотоконкурс «Мить твого щастя». Подані на конкурс знімки оцінювала художня рада у складі професійних фотографів Сергія Гусарченка з Кропивницького й Віталія Тарана з Федорівки та катеринівського фотоамаатора Олексія Окулова.

У категорії «Світ навколо нас» I місце присуджено Наталії Черненко, II місце – Тетяні Нельзі. У категорії «В позитиві» I місце посів Юрій Бережний, II місце – Ірина Кінша. У категорії «Портрет» I місце дісталось Дар'ї Головченко. У категорії «Надихаюча чарівність» I місце – Олександрів Кучеренков, II місце – Тетяні Нельзі.

Новини чемпіонату

Триває чемпіонат Кропивницького району з футболу.

Ось що розповів про два останніх матчі катеринівського «Огнеупора» його капітан Ігор Вітряченко:

Катеринівські вболівальники.

– Матч з бережинською командою завершився з рахунком 3:0 на нашу користь. Сили були приблизно рівними, але нам вдалося краще використати для себе вигірні ситуації. По-іншому було в матчі із северинською командою. Дуже цікаво проходив перший тайм, він був багатий на головні моменти, та, на жаль, нам вдалося скористатися ними лише двічі. Голи в свій актив зарахували Максим Березкін та В'ячеслав Самойленко. Завершився матч з рахунком 2:2. До речі, у В'ячеслава Самойленка – цікава футбольна кар'єра. Раніш він виступав за кропивницьку «Зірку» й ізраїльський «Хапоель Єрусалим».

«Стежками Катеринівки»

Так називався краєзнавчий квест, проведений Центром культури, дозвілля та спорту Катеринівської сільської ради з нагоди Дня молоді та Дня Конституції України. Учасники заходу дізналися багато цікавого, зокрема яку з двоповерхівок у Катеринівці збудовано першою, де раніше в селі був магазин, де проживали геологи, що приїздили сюди розвідувати корисні копалини.

Також відбулися веломарафон та велоестафета, волейбольний матч, турнір із парного доміно, кіносеанс під відкритим небом.

У посідинку з бережинцями.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ

Команда	І	В	Н	П	Зм	Пм	Р	О
1 ФК «Калинівка»	3	3	0	0	11	1	+10	9
2 ФК «Огнеупор»	3	2	1	0	6	2	+4	7
3 ФК «Інгул»	2	2	0	0	20	1	+19	6
4 ФК «Технополь-агро»	2	2	0	0	15	0	+15	6
5 ФК «Северинка»	3	1	1	1	8	9	-1	4
6 ФК «Козак»	3	1	0	2	2	6	-4	3
7 ФК «Іскра»	3	0	0	3	1	5	-4	0
8 ФК «Бережинка»	3	0	0	3	0	16	-16	0
9 ФК «Первозванівська ОТГ»	2	0	0	2	1	24	-23	0

Колгоспні хроніки

«Мобілізувати все працездатне населення на боротьбу з довгоносіком»

Навесні 1958 року голова Ради міністрів СРСР Микита Хрущов виступив з ідеєю про зосередження сільськогосподарської техніки в колгоспах і радгоспах. Тоді ж Верховна Рада СРСР ухвалила рішення про реорганізацію МТС (машино-тракторних станцій) у РТС (ремонтно-технічні станції) та продаж техніки колгоспам і радгоспам.

Ініціативу Хрущова схвалили рядові комуністи. Партійний осередок олексіївського колгоспу імені Шевченка Великоківського району – теж. На партзборах, які відбулися 10 березня 1958 року, голова господарства Віктор Коломієць зауважив: «Як погано було, коли на одному полі хазяйнували два господарі – колгосп і МТС!» За словами Коломієця, раніш МТС, виконуючі свої, відомчі, плани, іноді проводили сільгосп роботи, в яких не було потреби. Наприклад, поспіш проводилося кілька культиваций, а потрібні роботи виконувалися із запізненням.

Згодом виявилось, що колгоспи не були готові до реформи Хрущова – вони не мали за що купувати сільгосптехніку. Але в протоколах парторганізації олексіївського колгоспу про це не йдеться – в СРСР було заведено тільки схвалювати ініціативи керівництва.

19 березня 1958 року олексіївські комуністи постановили перевести Григорія Вдовиченка з кандидатів у члени партії. Комуніст Федір Медведєв похвалив його: «Вдовиченко добре працював у будівельній бригаді, тепер в тракторній». А Павло Тениченко зауважив: «Виховую Вдовиченка п'ять років, він не дуже піддається вихованню, але працює чесно й добре!» Тениченко тоді був першим заступником секретаря парторганізації Андрія Іщенка.

Через місяць після того колгоспні партійці розглядали питання про незадовільну боротьбу із шкідниками цукрового буряку. З протоколу тих зборів можна почерпнути інформацію про тодішні методи боротьби з довгоносіком – обкопування плантацій ловчими канавками та збирання шкідників вручну. «Завтра до 8-ї години розчистити ловчі канавки. Мобілізувати все працездатне населення на боротьбу з довго-

носіком, щоб завтра о 6-ї годині всі були в полі», – йдеться в документі.

Вересень того ж року. Олексіївські комуністи прийняли в члени КПРС Віктора Коломієця, голову колгоспу. Другий заступник секретаря парторганізації Петро Кравченко та комуніст Федір Медведєв сказали, що справи в колгоспі за головування Коломієця поліпшилися, що він любить агітмасову роботу, сам читає лекції. А от П. Крупченко наголосив на недоліках в роботі Коломієця: мовляв, ставиться до підлеглих по-бюрократичному, не знає потреб людей. Але й Крупченко пропонував прийняти Коломієця в комуністи.

Минув ще місяць, і секретарем колгоспної парторганізації обрано Олексія Луньова, його заступниками – Павла Тениченка і Федора Медведєва.

Того ж місяця на 19-у райпартконференцію від олексіївського колгоспу направлено Луньова, Коломієця, Костіцина, Тениченка, Медведєва.

Ще в одному з документів, ухвалених олексіївськими комуністами 1958 року, йдеться про такі плани, поставлені перед господарством. До кінця семирічки (1959 – 1965 роки) збільшити внесення органічних добрив в 6,3 раза. Валовий збір зерна має бути не менше 5 тисяч тонн, в тому числі кукурудзи 2794 тонн. Розширити площі під садами і виноградниками. Довести середньорічний приріст ВРХ до 144 голви, забезпечити виробництво молока в обсязі 530 центнерів на кожних 100 гектарів угідь, до 2500 літрів молока з корови. Обсяги виробництва м'яса довести до 100 центнерів на кожних 100 га угідь. Запровадити механічне доїння, механізувати трудові процеси на фермі. 1962 року перейти на грошову оплату праці. 1959 року побудувати два ставки, до кінця семирічки – п'ять ставків. Дитячі ясла побудувати 1959 року, лазню – до 1960 року, клуб в Осиковому – 1959-го. До кінця семирічки повністю електрифікувати колгосп.

За матеріалами Державного архіву Кіровоградської області підготував Віктор КРУПСЬКИЙ

Вічна пам'ять вам, Ліно Миколаївно!

Не стало Ліни Миколаївни Ярошенко, яка кілька десятиріч років працювала в Обознівській школі вчителькою української мови і літератури.

Життя не слало перед нею веселкових стежок, та вона відкидала негаразди й невтомно трудилася. Закохана в свою справу, Ліна Миколаївна сходила за сходиною підіймалася на освітній Олімп. Мудра вчителька, вона відкривала дітям невичерпне джерело знань, вчила розпізнавати добро і зло, бути співчутливими до чужого горя. Доброзичлива й щира, вона вміла втішити колегу в смутку, розділити його радість. Світла, добра пам'ять про Ліну Миколаївну назавжди залишиться в серцях тих, хто її знав, жив і працював поруч, кого вона навчала.

Глибоко сумуємо з приводу смерті Ліни Миколаївни Ярошенко, висловлюємо співчуття її рідним та близьким.

Вчителі ліцею «Нова школа»

Глибоко сумуємо з приводу смерті ветерана праці, працівника АТ «Кіровоградське рудоуправління»

Бабя Володимира Віліча

та висловлюємо співчуття його рідним та близьким.

Працівники АТ «Кіровоградське рудоуправління»